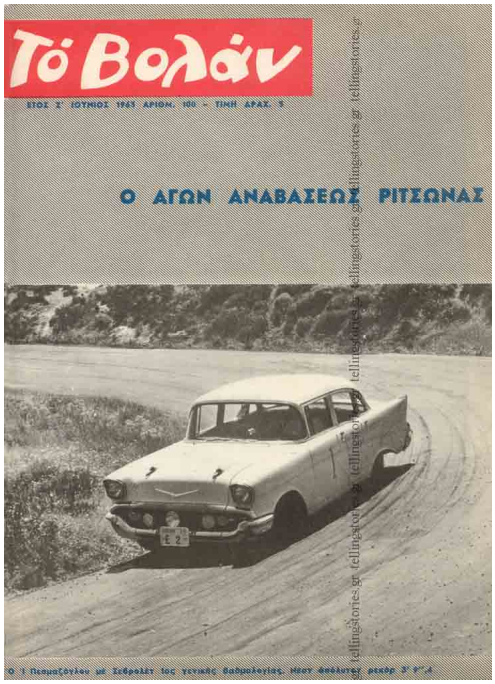
Αν διατυπωνόταν το ερώ τημα: Ποια είναι η χώ ρα που φιλοξενεί αγώ να παγκοσμίου πρωταθλήματος, χωρίς να διοργανώ νει εθνικούς αγώ νες; θα υπάρξει τουλάχιστον μια ακριβής απάντηση: Η αιωνία Ελλάς. Να προστεθεί ότι ο αγώ νας του παγκοσμίου που φιλοξενεί ο τόπος χρηματοδοτείται από το Δημόσιο, το οποίο την παρούσα χρονική περίοδο ελέγχεται από μια κυβέρνηση που ενθαρρύνει, ωθεί και πιστεύει όσο καμιά άλλη στο παρελθόν τον ιδιωτικό τομέα. Τέλος αν σημειωθεί, πως οι ελληνικές συμμετοχές σε αυτόν είναι λίγες και ισχνές, ε, τότε το ελληνικό φαινόμενο αποκτά, με βεβαιότητα, παγκόσμια πρωτοτυπία.

Αφορμή για την προηγούμενη παράγραφο, έδωσε η αναβολή και της ανάβασης Ριτσώνας η οποία είναι κάτι σαν το ιερό γκράαλ των εν Ελλάδι σύγχρονων αναβασάκηδων. Δεν έχει το μήκος της κλασικής Πάρνηθας ούτε έχει προσμετρήσει ποτέ στο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα και δεν διαθέτει κάτι το εξωτικό όπως η Φιλέρημος ή η Τρομπέτα. Ωστόσο οργανώνεται από τον Ιούλιο του 1956, ενώ λειτουργεί και ως τονωτική οικονομική ένεση στην εκάστοτε Λέσχη που την διοργανώνει. Ταυτόχρονα συγκεντρώνει πλήθη θεατών, ενώ πριν τη γραμμή της εκκίνησης πακτώνονται πολλές εκατοντάδες χιλιάδων ευρώ σε οχήματα, εξοπλισμούς και υλικά.

Κι όμως φέτος, η προγραμματισμένη για την Κυριακή 8 Μαΐου Ριτσώνα δεν θα γίνει. Είναι μια αναβολή απότοκη των διαφορών που έχουν προκύψει ανάμεσα σε μεγάλη μερίδα οδηγών και της ηγεσίας της Ομοσπονδίας. Περνώντας στον πέμπτο μήνα του 2022, η ημεδαπή αγωνιστική κίνηση έχει παγώσει πάνω σε μια διαμάχη, τα αίτια και οι αφορμές της οποίας σε τίποτα δεν προοικονομούσαν τέτοιες εξελίξεις. Από ένα σημείο και μετά γινόταν σαφές ότι όχι μόνον δεν απουσιάζουν οι προσωπικές διαφορές, αλλά ενδεχομένως να οδηγούν και τη ρήξη.

Από την πλευρά της η Ομοσπονδία υπό την ίδια διοίκηση που έχασε το Δ.Ρ.Α. προσφέροντάς το στο Δημόσιο [(1)], χάνει τον έλεγχο και στις εθνικές διοργανώσεις. Μικρή παρηγοριά για όσους, από ένα χρονικό σημείο και εντεύθεν εκτίμησαν πως χειρότερα από την Ε.Λ.Π.Α. δεν μπορούσε να υπάρξει. Το τοπίο στο ελληνικό μότορσπορ είναι θολό και φλου όσο ποτέ. Τα χρόνια των Μνημονίων αποδείχτηκαν βαριά, η Πανδημία σε συνδυασμό με ένα κομματικό κράτος που πέρασε σαν σταματημένο το αντίστοιχο του παραδοσιακού Πα.Σο,Κ., αλλά με άνευ προηγουμένου νεοφιλελεύθερες νόρμες, ευθυγράμμισε δυνάμεις που είχαν προσεκτικά προετοιμάσει το σκηνικό και προς το παρόν κανείς δεν είναι βέβαιος ποιος, δουλεύει για ποιόν. Είναι ένα χαώδες και άγονο σκηνικό.

Πάμε σε μια πραγματικότητα όπου θα διεξαχθούν το Δ.Ρ.Α., το Ι.Ρ.Α. που φιλοδοξεί να γίνει διεθνές, και τίποτα άλλο. Ζούμε κάτι σαν το μνημειώδες *«ο Ολυμπιακός και το Αιγάλεω να κερδάνε κι οι άλλοι να πάνε να...»* .
Διανύουμε ένα απόν παρόν.

Καθώς λοιπόν δεν υπάρχει παρόν, ας θυμηθούμε τι ήταν η Ριτσώνα πριν από εξήκοντα παρά ένα χρόνια, μαζί με μια ανέκδοτη φωτογραφία του νικητή ο οποίος ήταν ο Τζώνυς με την λευκή two ten, γνωστότερη με το παρανόμι «γουρούνα». Αναμενόμενο να κερδίσει και το εξώφυλλο στο «Βολάν», καθώς κατέρριψε με χρόνο 3΄:09΄΄:4 και το υφιστάμενο δικό του ρεκόρ του από το 1961 με 3΄:13΄΄:8 .

Μισή εκατοντάδα συμμετοχές είχε η Ριτσώνα του 1963, αριθμός που στέκεται ψηλότερα στο όποιο πλήθος σύγχρονων συμμετοχών, ειδικά αν συνυπολογισθεί ότι τότε ο αριθμός των αγωνιστικών αδειών ήταν διψήφιος και τα κυκλοφορούντα αυτοκίνητα το ένα δέκατο των σημερινών.

Ακόμα μια ένδειξη της διαφορετικότητας των εποχών αποτελεί αυτή η εικόνα, όπου σχεδόν τρεις δεκάδες αγωνιζομένων της δεύτερης γενιάς των ελληνικών αγώνων συγκεντρώνονται για το κλικ. Κάτι που δεν μπορεί να συμβεί στις μέρες μας. Ας τους θυμηθούμε.

Όρθιοι από αριστερά: Γιώργος Ραπτόπουλος, Ανδρέας Μπάρκουλης, Μπέσυ Αδοσίδου, Ηλίας «Ζίγκου», Ηλιόπουλος, Freddy Hogan, Γιώργος Κρητικός, Γιάννης Περογιαννάκης, Σπύρος Τσινιβίδης, Γιώργος Λεβίδης, Πέτρος Κουβάτσος, Δημήτρης Ραλλίδης, Παναγιώτης «Κάπταιν Νέμο» Κανελάκης, Τζώνυς Πεσμαζόγλου, Σοφία Κυριακού, Μηνάς (με το αφρικάνικο καπέλο) Βουρδουμπάκης, Γιώργος «Πύραυλος» Δεβερίκος, Λεωνίδας Αναγνώστου, Γιάννης «Λαίλαψ» Ψύχας, Εύα Δαγιάντη, Αριστείδης «Bill» Τζοάνου. Καθιστοί από αριστερά: Φρέντυ «Ελικών» Σερπιέρης, Σαράντης Αποστολίδης, Τάκης Τσερκάκης, Ανδρέας Κασιμάτης, Νίκος Καπετανάκης, Γιάννης Χρονίδης και στην εμπρός σειρά Σταύρος Ζαλμάς, Θοδωρής Μακρής.

Την καρώ σημαία στο ίδιο σημείο που ολοκληρώνεται ως τις μέρες μας ο αγώνας, αντίκρισαν 45 οδηγοί. Στο ίδιο σημείο ποζάρει ευτυχής ο νικητής. Ο εσωτερικός καθρέπτης του λευκού αμερικάνικου σεντάν μόνιμα σε θέση που ο οδηγός του δεν έβλεπε τίποτα, ενώ από το πίσω παρ – μπριζ διακρίνεται η φιγούρα του παγωτατζή με τα τρίκυκλα εκείνης της εποχής. Η ταυτότητα του πιτσιρικά που κοιτά τον φακό δεν είναι γνωστή.

Ο Τζώνυς πήρε το τελευταίο του πρωτάθλημα αναβάσεων το 1970, στα 56 του χρόνια, σκοράροντας πέντε νίκες σε πέντε αναβάσεις (Πάρνηθα, Ριτσώνα, Φιλέρημο, Τρομπέτα, Σούλι) με τη επίσης λευκή Vette που βαπτίστηκε «Στρίγγλα» αλλά ο χειριστής την έκανε αρνάκι. Τα επόμενα χρόνια όμως, φύσηξε ισχυρός νοτιοανατολικός άνεμος. Σιρόκο(ς), έτσι στις περισσότερες περιπτώσεις, οι υπόλοιποι αγωνίζονταν για τη θέση 2.

φωτό: αρχείο Φ.Φ./Γ.Κ.

